

Nr 343.

Av herr **Lindqvist** i Halmstad, om införande i förordningen om motorfordon av vissa föreskrifter angående förarplatsens storlek.

Vår nu gällande automobilförordning genomgick så sent som år 1923 en genomgripande revision, men på grund av automobiltrafikens än pågående utveckling blev denna revision inte tillräcklig för någon längre tid utan har redan nu, efter den allmänna revisionen, vissa smärre ändringar i och tilllägg gjorts i förordningen. Krav om än ytterligare förändringar ha också blivit framförda utan att dock ännu vinna beaktande. De krav, som under senaste tiden särskilt framförts, ha avsett sådana förändringar, som genomförda skulle minska antalet automobilolyckor. Ett krav av detta slag och för vilket genomförande begärts min medverkan avser kravet på automobilernas konstruktion dithän, att den lämnar tillräcklig plats för bilföraren. I nu gällande motorförordnings 2 § 3 mom. sista stycket heter det: "Förareplatsen skall vara rymlig och lämpligt anordnad samt så belägen, att föraren har god utsikt över körbanan". Denna allmänna bestämmelse har nu visat sig icke vara tillfyllest för att tillgodose berättigade intressen. Under det man tidigare under automobiltrafikens utveckling sökt att få fram allt större och större vagnstyper, arbetar man nu i motsatt riktning. Häremot är kanske ingenting att säga, så framt inte trafiksäkerheten härav tar skada och andra berättigade intressen trädas för nära. Från bilförarnas sida göres gällande, att för varje mindre biltyp som tillverkas blir förarens plats allt mera inkapslad och detta i den grad, att han till sist sitter som i ett skruvstäd, vilket ur trafiksäkerhetssynpunkt kan bliva av de mest olycksbringande verkningar. Även ur en annan synpunkt sett är detta missförhållande värt att uppmärksammas och det är ur förarens hälsosynpunkt.

Av personer med mångårig erfarenhet såsom förare göres gällande, att till följd av den hopträngda ställning, som en bilförare under en följd av timmar på en dylik vagn måste intaga, så ha vissa för yrket speciella sjukdomar gjort sig märkbara, av vilka magsjukdomar varit de mest framträdande. Ett ingripande från statsmakternas sida för att råda bot mot här påtalade missförhållande synes mig vara av behovet påkallat. Detta ingripande synes kunna ske på så sätt, att i motorförordningen närmare

än vad nu är fallet angives vilken storlek, som förareplatsen på bilen minst skall ha. Från sakkunnigt håll har anförts, att som ett minimum borde stadgas 50 cm. från ratten till ryggstödet, 56 cm. från nedtrampad pedal till föraresitsens överkant, 30 cm. från durken till föraresitsens överkant samt föraresitsens längd eller djupet på densamma 40 cm. samt att förare-sitsen bör vara plan och icke bakåtlutad. Huruvida här angivna mått äro de enda rätta kan jag inte yttra mig om, utan har jag endast velat angiva desamma såsom exempel. En närmare undersökning härav är naturligtvis nödvändig.

Med hänvisning till vad jag sålunda anförvt vill jag vördsamt hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville hemställa om utfärdande av sådana föreskrifter i motorförordningen, som närmare än vad nu är fallet angiva förareplatsens storlek.

Stockholm den 1 februari 1926.

Axel Lindqvist.